

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า วัยเด็กแรกเกิดจนถึง 8 ปี เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเป็นวัยที่เรียกว่า เป็นช่วงแห่งการเจริญเติบโตของกายสำหรับชีวิต (สิริมา ภิญ โยอนันต์พงษ์, 2538) สำหรับสิ่งที่เด็กจะได้รับประสบการณ์และเรียนรู้ในช่วงนี้ จะมีผลต่อรากฐานที่สำคัญต่อบุคลิกภาพและพื้นฐานของนิสัยเมื่อเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ดังที่ฟรอยด์ (Freud, อ้างถึงใน พัฒนา ชัชพงศ์, 2540) กล่าวว่า ประสบการณ์ในวัยเด็กจะส่งผลต่อบุคลิกภาพและนิสัยพื้นฐานของเราเมื่อโตขึ้น ดังนั้นการมีวินัยในตนเองจึงต้องเกิดจากการวางรากฐานมาตั้งแต่แรกเกิด ด้วยการส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้คุณค่าของการบังคับควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและค่านิยมของสังคมที่ดี ไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น สร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

การปลูกฝังให้เด็กมีพื้นฐานของการมีวินัยในตนเองที่ดึ้นนั้น จึงเป็นภาระที่สำคัญประการหนึ่งจากประสบการณ์ที่เด็กเรียนรู้จากครอบครัว โรงเรียน หรือบุคคลใกล้ชิด และเมื่อเด็กเข้าสู่ระบบโรงเรียน เด็กก็จะได้เรียนรู้รูปแบบของกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นรูปแบบชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีการส่งเสริมประสบการณ์ที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการต่างๆของเด็ก สำหรับเด็กวัย 3-6ปี เป็นช่วงอายุที่มีพัฒนาการเรียนรู้มีความสนใจสิ่งต่างๆรอบตัว จากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ที่เด็กได้รับ ล้วนเป็นสิ่งที่เด็กสามารถซึมซับและเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2542) ซึ่งการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กปฐมวัยที่เหมาะสม ก็จะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทุกๆ ด้านให้เด็กได้พัฒนาศักยภาพ มีความพร้อมที่จะเรียนรู้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีคุณภาพต่อไปในอนาคต (สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2540) ดังที่จอห์น ดิวอี้ (John Dewey, อ้างถึงใน สุคตทิพย์ ภูพานิช, 2538) ได้กล่าวไว้ว่า ประสบการณ์จะเป็นตัวปรับสมดุลระหว่างเด็กกับสิ่งแวดล้อมและขยายความคิดของเด็กให้มากขึ้น ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นควรเป็นประสบการณ์ตรง เพื่อที่จะเป็นรากฐานในการสร้างความเข้าใจที่แท้จริงและการค้นพบตนเอง ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการค้นพบนั้นจะเป็นความรู้ที่จดจำไปได้ยาวนาน

การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย ควรส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมหรือดำเนินกิจกรรมให้มากที่สุด ครูเป็นเพียงผู้เตรียมเนื้อหาและประสบการณ์เพื่อให้เด็กได้ค้นพบและเรียนรู้ด้วยตนเอง การที่ครูจะช่วยพัฒนาลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่เด็กทางด้านนิสัยตลอดจนพัฒนาการทางด้านสติปัญญา สามารถทำได้โดยการจัดกิจกรรมที่ยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง การกระทำกิจกรรมร่วมกันหรือกิจกรรมกลุ่มย่อย เพื่อที่เด็กจะได้เรียนรู้ทักษะการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น เด็กจะได้รับการถ่ายทอดมารยาทและกตีกาทางสังคม เกิดสำนึกความรับผิดชอบต่อสมาชิกคนอื่นๆ ในสังคม (ทิสนา แคมมณี และคณะ, 2536) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เพียเจท์ (Piaget, 1969) ที่กล่าวว่า การที่เด็กได้เล่นหรือทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จะทำให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เด็กมีโอกาสได้เรียนรู้จากความขัดแย้งและโต้เถียงกัน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้และเข้าใจผู้อื่น

การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย สามารถจัดได้หลายกิจกรรมด้วยกัน เช่น การเล่นเกม การเล่นเกม การเล่นเกม การเล่นเกม กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ กิจกรรมวงกลม รวมทั้งกิจกรรมการละเล่นไทย ทั้งนี้กิจกรรมการละเล่นไทยเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถจัดขึ้นเพื่อส่งเสริมและปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัยได้ เพราะเป็นกิจกรรมที่เด็กให้ความสนใจ มีความสนุกสนาน และแฝงการสอนให้เด็กได้เรียนรู้กฎ กติกา ที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน เด็กจะได้เรียนรู้การรับผิดชอบต่อหน้าที่หรือบทบาทที่ตนได้รับจากกลุ่ม รู้จักการรอคอย เคารพและปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน ยอมรับในตนเองและผู้อื่น รวมทั้งมีความเป็นประชาธิปไตย

กิจกรรมการละเล่นไทย ถือเป็นภูมิปัญญาไทยที่ควรอนุรักษ์ไว้เพราะเป็นกลยุทธ์ในการอบรมสั่งสอนเด็กที่แยบยล เด็กจะเกิดการเรียนรู้ทางสังคม มีวินัยในตนเองมากขึ้น ดังนั้นการจัดกิจกรรมการละเล่นไทย จึงเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อเด็ก ทำให้เด็กได้รู้จักคิด ลงมือกระทำ และนำไปสู่ผลลัพธ์จากตัวเด็กเอง อันจะทำให้เด็กได้แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัย โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นคอยชี้แนะหรือคอยตักเตือนให้กระทำ นอกเหนือจากการปลูกฝังให้เด็กได้มีวินัยในตนเองแล้วยังทำให้เด็กได้รับความสนุกสนาน ความตื่นเต้นที่ได้มีโอกาสลงมือกระทำด้วยตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง ได้รับคำชื่นชมเพื่อยอมรับผู้อื่น และยังช่วยให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ที่เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการละเล่นไทยอีกด้วย เพราะในปัจจุบันการละเล่นไทย ซึ่งถือเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทยที่ใช้เป็นเครื่องมือในการอบรมสั่งสอนลูกหลานไทย ให้รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคม และเสริมสร้างพัฒนาการทั้งด้านร่างกายและจิตใจ กำลังถูกลืมเลือน เนื่องจากเด็กให้ความสนใจกับเกมหรือการเล่นอื่นๆ ที่มีได้เกิดประโยชน์แก่ตัวเด็กนัก การที่เด็กได้มีโอกาสเรียนรู้การละเล่นไทย จึงถือเป็นการเรียนรู้มรดกทาง

ปัญญาที่ปู้ย่ายายได้ถ่ายทอดไว้สู่ลูกหลานชาวไทย เพราะนอกจากที่เด็กจะได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกายแล้ว ยังช่วยให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับวินัยอีกด้วย

ทั้งนี้ตามที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2544) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการวางรากฐานแก่คนไทยและสังคมไทยในอนาคต ให้คนไทยตระหนักถึงความจำเป็นและความสามารถในการคิดเป็นทำเป็น มีเหตุผล มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา มีทัศนคติและกระบวนการทำงาน ที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ รู้เท่าทันโลกเพื่อพร้อมที่จะรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก ทั้งที่เป็นการพัฒนาและปัญหาที่จะตามมา ซึ่งสอดคล้องกับแนวการปฏิรูปการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ให้ความสำคัญในการพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและมุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มประสิทธิภาพ จัดแนวการศึกษา เน้นทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระบรมราโชวาทเกี่ยวกับการศึกษา มีใจความว่า “การจัดการศึกษา นอกจากจะมุ่งสอนคนให้เป็นคนเก่งแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอบรมให้เป็นคนดีพร้อมกันไปด้วย ประเทศจะได้คนที่มีคุณภาพ คือ ทั้งเก่ง ทั้งดี มาเป็นกำลังของบ้านเมือง ให้ความเก่งเป็นปัจจัยและพลังสำหรับสร้างสรรค์ ให้ความดีเป็นปัจจัยเพื่อประดับประดา หนุนนำความเก่ง ให้ไปในทางที่อำนวยผลประโยชน์อันพึงประสงค์ ทั้งนี้แต่ละครอบครัว โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย สามารถอบรมสั่งสอน ฝึกฝนคนให้รู้จักใช้ความคิด ใช้สติปัญญาของตน ประกอบวิชาการให้สมกับคำยกย่อง ว่าเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นกำลังสำคัญให้ชาติเจริญ เพราะชาติประกอบด้วยสังคมต่างๆ เมื่อชาติประกอบด้วยบุคคลที่รู้จักใช้ปัญญาเพื่อพินิจพิจารณาสิ่งต่างๆ แล้ว ก็ย่อมจะช่วยให้โลกนี้สันติสุขได้” กอรปกับนโยบายของรัฐบาลได้กำหนดหลักการในเรื่องการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมไว้อย่างชัดเจน (กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา, 2538) ดังนั้น การพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็ก หรือเยาวชนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยให้เด็กหรือเยาวชนรู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้องมีเหตุผลและเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมอยู่อย่างมีความสุขไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย (สินีนานู สุทธจินดา, 2543)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทย เพื่อเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นไทย
2. เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยในแต่ละสัปดาห์

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่นไทยจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยจะมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่สูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียนๆละ 24 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนบ้านแหลม ตำบลบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 จำนวน 24 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนบ้านแหลม ตำบลบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จากประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่นไทย
2. แบบวัดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

3. แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุดกิจกรรมการเล่นไทย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆละ 3 วัน คือ วันอังคาร พุธ และพฤหัสบดี โดยใช้เวลาดทดลองวันละ 30 นาที

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ชุดกิจกรรมการเล่นไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามโครงสร้างทฤษฎี (Construct validity) เพราะได้ผ่านการพิจารณาตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว
2. แบบวัดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองและแบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่น (Reliability) เพราะได้ผ่านการพิจารณาตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแล้ว
3. เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ 5-6 ปี ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นตัวแทนประชากรเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 ได้ เพราะได้ผ่านการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรทั้งหมด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษา อยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนบ้านแหลม ตำบลบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี
2. การเล่นไทย หมายถึง การเล่นดั้งเดิมของคนไทยที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่เพื่อความบันเทิงใจ ทั้งนี้เป็นการเล่นที่มีกติกาหรือไม่มีกติกา ไม่มีบทร้องประกอบหรือมีบทร้องประกอบให้จังหวะ บางทีก็มีทำเต๋น ทำรำประกอบ เพื่อให้สนุกสนานและสนุกสนานยิ่งขึ้น ทั้งผู้เล่นและผู้ชมมีส่วนร่วมอย่างสนุกสนาน

3. ชุดกิจกรรมการละเล่นไทย หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการละเล่นไทยจำนวน 24 แผนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับเด็กอายุระหว่าง 5-6 ปี จากกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้าน 8 กิจกรรมได้แก่ เคนกะลา รีรีข้าวสาร กาฟักไข่ มอญซ่อนผ้า งูกินหาง ม้าก้านกล้วย ปิดตาตีหม้อ และขว้างเอาลูกแห่ เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัยในด้านความรับผิดชอบ ความอดทน การปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน การยอมรับผู้อื่น และความเป็นประชาธิปไตย

4. ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการใช้ความคิด ความรู้สึกที่เกิดจากการใช้ชุดกิจกรรมการละเล่นไทยจนทำให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นได้อย่างมีเหตุผล สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองได้อย่างเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ โดยเกิดความตระหนักถึงคุณค่าในการปฏิบัติ ซึ่งวัดได้จากเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และแบบวัดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความอดทน การปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน การยอมรับผู้อื่น และความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ความรับผิดชอบ หมายถึง การที่เด็กได้แสดงออกถึงการเอาใจใส่ในคำพูดและการกระทำ หรือปฏิบัติกิจกรรมและงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตรงต่อเวลา ทั้งที่เป็นงานของตนเองและของกลุ่ม รวมถึงการที่เด็กแสดงออกถึงการเอาใจใส่ในการดูแลสถานที่ สิ่งของหรืออุปกรณ์ที่ตนได้มีส่วนร่วม เช่น การดูแลสถานที่ก่อนและหลังการร่วมกิจกรรม มีความรับผิดชอบในการเก็บรักษาสิ่งของของตนและผู้อื่นอย่างเป็นระเบียบโดยไม่เกิดการชำรุดเสียหาย

ความอดทน หมายถึง การที่เด็กแสดงออกถึงการกระทำและคำพูดที่เหมาะสมกับเวลาและเหตุการณ์ ซึ่งต้องปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างเหมาะสม รวมถึงการอดทนรอคอยต่อสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผล เช่น การรอคอยคำอธิบายจากครูในการร่วมกิจกรรมอย่างเรียบร้อย การรอคอยเพื่อใช้อุปกรณ์ การรอคอยต่อการร่วมกิจกรรม โดยไม่ทะเลาะหรือขัดแย้งกัน การอดทนต่อความร้อน และการอดทนต่ออุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นในขณะร่วมกิจกรรม

การปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน หมายถึง การที่เด็กแสดงออกถึงการกระทำหรือคำพูดอย่างเหมาะสมกับเวลาและสถานการณ์ตามที่ได้ตกลงร่วมกันภายในกลุ่มอย่างเคร่งครัด สามารถจดจำข้อตกลงร่วมกันโดยไม่ละเลย หรือหลีกหนี และไม่ละเมิดในบทบาทของผู้อื่น

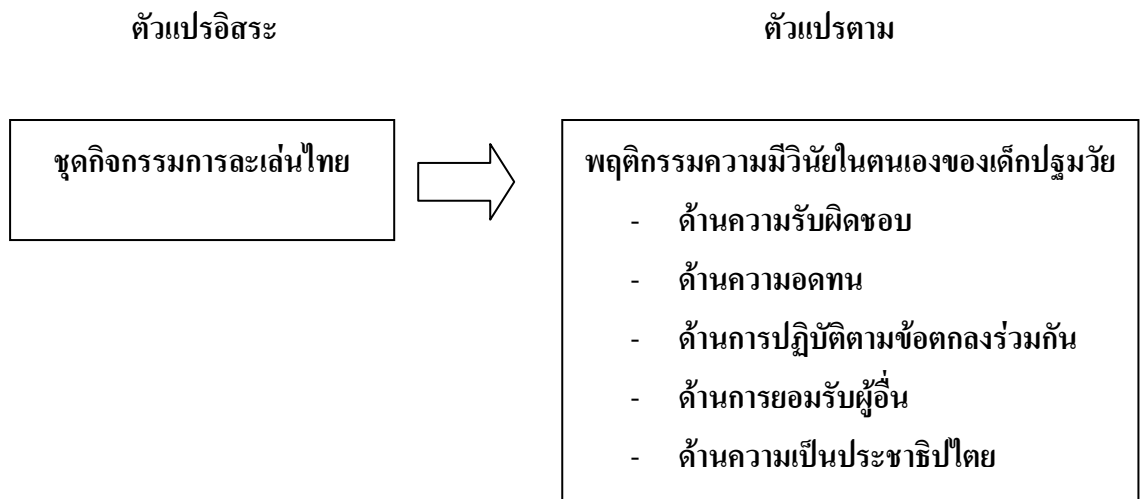
การยอมรับผู้อื่น หมายถึง การที่เด็กแสดงออกถึงการกระทำหรือคำพูดที่เหมาะสมกับเวลาและสถานการณ์ เช่น ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน กล่าวคำขอบคุณ คำขอโทษ และรู้จักให้อภัยแก่กัน

ความเป็นประชาธิปไตย หมายถึง การที่เด็กแสดงออกถึงการกระทำหรือคำพูดในการยอมรับข้อคิดเห็นที่เป็นเสียงข้างมากภายในกลุ่ม รวมทั้งการเคารพในบทบาทหน้าที่ของ

ผู้อื่นในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน และการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างตั้งใจโดยไม่โต้แย้งอย่างไม่เหมาะสมกับเวลาอันควร เช่น พุดแทรกเมื่อผู้อื่นกำลังแสดงความคิดเห็นอยู่

5. ความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย หมายถึง การที่เด็กกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโรงเรียนบ้านแหลม ตำบลบ้านแหลม อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทั้ง 5 ด้านคือ ความรับผิดชอบ ความอดทน การปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน และความเป็นประชาธิปไตย ที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงสัปดาห์ในระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมการเล่นไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดกิจกรรมการเล่นไทยสำหรับส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นไทยมีวินัยในตนเองสูงขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูในการส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็ก

ปฐมวัย